Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 12. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Et fattigt Hjem (af Anton Nielsen.) Agnete med Guldhaaret.

Med 5 Billeder.

Kjøbenhavu.
N. C. Roms Forlagsforretuing.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

Et fattigt Hjem.

Fortælling af Anton Nielsen.

„Hjemkjærligheden
bor os i Bryst."

Skomagerens Hus var et af de kjønneste i Byen, naar man kom syd fra. Der var malede Stolper og kalkede Vægge, blanke Ruder og Fyldingsdøre. Men dersom man kom nord fra, da var der hverken Kalk eller Maling at se paa den Ende af Huset, og flere af Ruderne var itu og erstattede med en Klud eller med et Stykke graat Papir. Alle Byens Folk vidste godt hvorfor der var saa megen Forskjel paa den søndre og nordre Ende af Skomagerens Hus, men fremmede maatte jo forundre sig derover. Det hængte ellers saadan sammen, at da Skomageren kjøbte Huset af en fattig Enke, da betingede hun sig Bolig i de nordre Fag, saa længe hun levede, men dog imod at svare Husleje. Hele det øvrige Hus var rettet op eller bygget om; men da Ejeren ventede paa, at Konen skulde dø, saa vilde han bie saa længe med at bygge den Del af Huset om. Men uformodentlig saa gjorde hun ham Tiden lang, stakkels Skomager. Enken havde ogsaa en lille Plet Have, men den var, med Skam at tale om, kjønnere end Skomagerens store Have. Det kom sig af, at den kunde hun holde ved lige, uden at det kostede hende noget, men saadan gik det ikke med Huset. Der ude i Haven, omringet af

Sommerens overdaadige Blomsterpragt, træffer vi Enken med hendes Spinderok. Syrener og Guldregn duftede og dryssede. Solsorten fløjtede over hendes Hoved, og Spurvene hoppede ved hendes travle Fødder. Var hun saa fattig? Ja, hun var fattig alligevel, for der var en Frygt i hendes Hjærte, som plyndrede enhver Glæde fra hende, saa snart den lod sig se.

En anden gammel Kone rokkede ind i Haven, støttet paa en Stok. Enken, som snurrede med Rokken, sprang forskrækket op, da den gamle Kone uformodentlig stod ud for hende.

„Jøsses Navn, bliver du bange for mig, Kirsten!" sagde den fremmede.

„Ak, ja! Jeg kan blive bange for ingen Ting," sagde hun og trak Vejret dybt. — — — „Saa du er kommet ud at vandre i Dag, Maren."

„Ja, jeg er jo kun smaagaaende, men jeg synes dog, det er saa kjedeligt at være inde hver Søndag. Og saa, da det var saadan dejligt Vejr, saa spurgte jeg Bestyreren, om jeg maatte gaa her op, og der var heller aldrig en Bitte i Vejen. Ja, det er en farlig god Mand; det er vist, det er."

„Saa du skulde dog spørge ham ad, endda det er Søndag?"

„Ja, det forstaar sig. Men han er saamænd ikke saa knap, for jeg har Lov til at blive borte lige til Klokken ti."

„Men dersom du nu ikke kom til Tiden?"

„Aa, paa det Lav! Jeg kommer længe før, for jeg vil gjærne tidlig i Seng, og i Dag maa vi gaa i Seng, hvornaar vi vil."

„Men dersom du nu blev til Klokken elleve?"

„Ja, hvad saa! Saa fik jeg vel ikke Lov at gaa i Byen den næste Gang. — Men det kunde jo heller aldrig indfalde mig, Kirsten, he, he!"

„I maa ellers ikke gaa i Seng, hvornaar I vil?

„Nej, vi maa jo ikke gaa i Seng, saa længe Arbejdstiden er. Det kan du da nok tænke."

„Men dersom I nu fejler noget?"

„Ja, saa melder vi det, og saa bliver vi efterset, og dersom det saa har nogen Rimelighed, saa kommer vi i Seng."

„Hvor mange er I paa et Kammer?"

„Vi er fire. Men der er da kun tre paa vort Kammer for Øjeblikket."

„Naa, saa har I da Plads til mig."

„Til dig, Kirsten? Du er da ikke ved at komme paa Fattiggaarden?"

„Jeg holder jo imod, saa længe som jeg kan, men det kan nok ikke vare ret længe, førend I har mig."

„Ja, det kniber vel nok for dig, — men saa maa du hellere se at komme der ud, for der har vi ingen Nød. Og det var rart, kunde vi faa dig ind paa vort Kammer, for saa havde jeg dog en, som jeg var gammel kjendt med."

„Hvem er de andre to?"

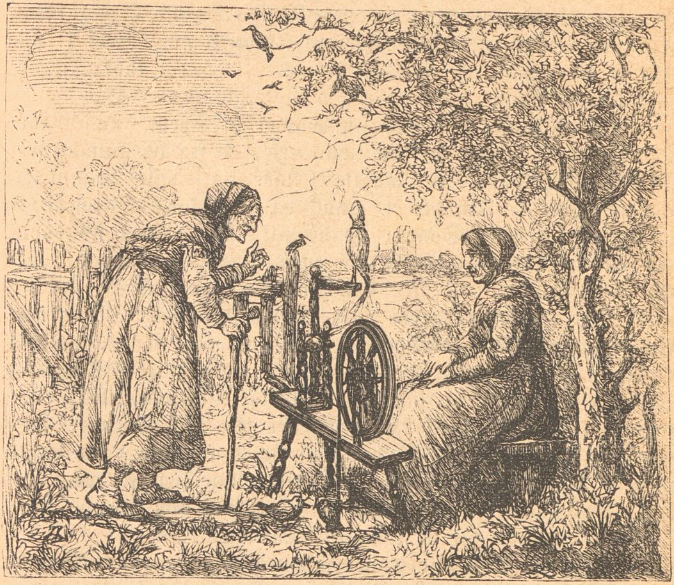

„Der er nu Bodil Per Jensens; det er en forskrækkelig en til at drikke. Hun bliver fuld, hver Gang hun faar Lov at gaa ud, og saa kommer hun i Hullet."

„Hvad er det for et Hul?" spurgte Kirsten forskrækket.

„Det er saadan en mørk Arrest, som de kommer i, hvem, der ikke er ordentlige. Den anden Kone, som er hos mig, hun har ogsaa været der, og det var endda en Gang, hendes Datter var for at besøge hende. Men det var saamænd ikke for meget til hende, for hun havde været visnæset imod Bestyreren."

„Naa, saa ved jeg da, hvor mine Børn kan træffe mig

for Fremtiden, enten i Kammeret hos den fordrukne og den næsvise Kjælling, eller ogsaa i det sorte Hul," sagde Kirsten bittert.

„Nej, du skal ikke tro, du faar Lov at snakke med nogen, naar du er i Hullet."

„Ja, Gud ske Lov, jeg er da ikke kommet der endnu, hverken i det ene eller i det andet Hul, og Gud kan nok opvække Raad for mig endnu," sagde Kirsten og rejste sig op. — „Men kom indenfor, Maren. Jeg skal koge en Draabe tynd Kaffe til dig. Jeg har rigtignok ingen Bønner, men jeg kan nok koge Kjedlen op en Gang endnu. — Jeg havde rigtignok ventet, at mine Drenge skulde komme hjem i Dag med et Par Skilling til Kaffebønner; men det lader til, at de bliver borte."

Enkens Mand var død for mange Aar siden. Han havde nok ikke været videre driftig; han efterlod sig da kun et forgjældet Hus, som hun maatte sælge, da nogle Penge deri blev opsagte. — Jo, det er sandt, han efterlod sig dog noget, som var bedre: to Sønner, Hans og Niels. Den sidste var kun 15 Aar, men Hans var 20, og alt, hvad han kunde undvære af sin Løn, det fik Moderen. Og hun kunde nok behøve det, for hun havde ikke mange Kræfter. Naar hun skulde lave Sønnernes Tøj og vaske om dem, saa kunde hun ikke tjene stort ved Spinderokken i den øvrige Tid. Sønnerne saa med Kummer, at hun faldt af, og de kunde ikke forstaa det, da hun ikke var syg og heller ikke saa gammel; men havde de vidst, hvor knap hun var imod sig selv, saa havde de nok forstaaet det. Og den hemmelige Frygt, hun gik med, den svækkede hende maaske mere end den knappe Kost. Det var Frygten for at komme i Fattiggaarden.

Mens nu de gamle Koner sad ved den dampende Kop og snakkede fortroligt, var der kommet en Mand ind ad den aabne Dør. Det var Proprietær Petersen, Sogneraadets Formand, en Hjærtens god Mand, men dog altid en Sogneraad.

„Goddag! Goddag! Naa, I sidder godt! Lad jer ikke forstyrre!" føjede han til, da han saa Konerne var ved at gjøre en Ulykke paa Kopperne af bare Forskrækkelse.

De rejste sig op og hilste.

„Naa, drik nu jere Kopper ud. Jeg misunder saamænd ikke fattige Folk en Kop Kaffe."

„Den er heller ikke værd at misunde os. Tør jeg ikke bede Dem om bare at smage en Mundfuld!"

„Tak, det er ikke min Kaffetid nu."

„Det er heller ikke for, at jeg vilde opvarte Dem, men jeg vil bare bede Dem om at smage en Draabe, for at De kan vide, hvordan fattige Folk lever."

„Naa, lad gaa!"

Proprietæren tog en Mundsfuld, men satte et meget slemt Ansigt op.

„Fy for Fanden! Hvorfor vil du drikke det Pøjt. Du har jo da rent Vand; det er jo en Gudedrik i Sammenligning med det Stads."

„Rent Vand er godt nok, men naar vi skal drikke det Dagen igjennem, og vi sjælden faar varm Mad, saa er det en hel Oplivelse for os at faa en Draabe Kaffe, om ogsaa hun er tynd."

„Men hvorfor vil du da ogsaa blive ved at være saa stridig, at ikke du vil ud i den Fattiggaard. Der faar de jo varm Mad tre Gange om Dagen, mens du maa sulte; det kan jeg jo se paa dig. De har deres bestemte Arbejdstid og deres rigelige Fritid. Du har ingen Fritid, men maa slæbe hvert Minut. Og du kan jo endda ikke opfylde dine Forpligtelser. Skomageren har klaget igjen til Sogneraadet over, at du ikke betaler Husleje og over, at du ikke holder Huset vedlige. Hvad skal vi saa kalde det andet end Stridighed. — Men det er jo Maren fra Fattiggaarden! Du kan da fortælle, hvordan I har det. Sig os frit, hvordan er du tilfreds!"

„Jeg har aldrig levet saa godt, siden jeg blev gift, som jeg lever der ude, og jeg har lige siddet og fortalt Kirsten det. Og jeg sagde ogsaa, at der var Plads i vort Kammer."

„Naa, hvad Fanden kan der saa være i Vejen, Kirsten! Du tror jo da, hvad Maren siger, om ogsaa ikke du tror mig. Men det er mit Alvor, at jeg har ondt af at se dig lide Nød, og jeg vilde gjærne unde dig en sorgfri Alderdom. Jeg taler ikke paa Sognets bedste, for nu har vi jo ingen Udgift af dig, men jeg taler til dit eget bedste, enten du saa vil tro mig eller ej."

„Jo, jeg vil saamænd gjærne tro Dem, for jeg ved nok, De er god imod de fattige; men De maa ogsaa tro mig, naar jeg siger Dem, at jeg kan ikke rejse der ud, uden at jeg skulde miste den eneste Glæde, som jeg endnu har i denne Verden."

„Ja, det var en rar Glæde at sidde her alene og sulte og fryse. Naa, det vil ikke vare længe, inden Skomageren smider dig ud, saa kommer du der jo alligevel; men det Bryderi skulde du spare dig selv for. — Jeg skal et Ærende

til Skovbygaard; paa Tilbagevejen vil jeg endnu en Gang høre her ind, om du har betænkt dig. Lad mig se, at du kan tale hende til rette, Maren! Farvel saa længe!"

Dermed gik han. Gamle Maren begyndte strax at overtale Kirsten, men hun hørte kun lidt af det; hun sad adspredt og saa tit ud ad Vinduet. Endelig sagde hun glad:

„Nu kommer Niels! Jeg kan saa tydelig kjende hans Trin! — — — Se, hvor længe det varer, inden han kommer ind! — — — Han maa være gaaet ud i Haven. Jeg skal dog se efter ham."

Kirsten gik udenfor, men kom snart ind igjen med en dejlig, tyk, rødmusset Dreng. Han var ikke helt fri for at holde sin Moder i Skjørterne, da de gik Side om Side. Han hilste paa Maren, og næppe var han kommen til at sidde, før hun begyndte paa den gamle Snak om Fattiggaarden, i den Tanke, at Niels skulde hjælpe hende, men inden han kunde svare, sagde Kirsten:

„Hør, Maren, du vilde kanske nok have mig til Kammerat; du vilde kanske ogsaa nok fortjene Tak af Petersen, men jeg har sagt dig min Mening, og dersom du nu ikke holder op med den Snak, saa gaar jeg og Niels vor Vej, saa kan du fortælle det til Kakkelovnen, om du vil; han kan høre det koldt og roligt, men det kan jeg ikke."

„Det var da Satens, saa du er bleven stor paa det, siden den Dreng kom. Han kan nok ikke holde stort paa Ryggen af dig. — Men jeg vil heller ikke nævne et Ord mere, for man skal ikke nøde godt i ondt. — Og siden du jager mig ud, saa kan du bande paa, at det skal vare længe, inden jeg skal mørkne dine Døre."

Nu tog hun sin Kjæp og humpede ud; men Kirsten smilte ad det for hun vidste nok, at det varede ikke længere end til Søndag, førend Maren igjen blev til en Dør-Formørkelse.

„Mo'er, du rejser da ikke ud paa den røde Gaard?" sagde Niels og saa hende spændt i Øjnene.

„Nej, min Dreng, aldrig med min gode Vilje. — Men skal du nu ogsaa begynde, din slemme Niels! Maa jeg dog ikke være fri den Søndag I er hjemme; jeg maa saamænd trækkes nok med den røde Gaard, naar jeg er alene. Lad mig nu høre, hvordan du har haft det, Niels. Har du maattet slæbe noget haardt, siden du var hjemme."

„Ja, det kan du tro, Moder. Jeg har været med at brække Sten op paa Brakjorden. — Men Manden har sagt

to Gange til mig, at jeg skulde tage mig i Agt for ikke at sprænge mig selv."

„Har du saa ogsaa gjort det."

„Ja. Nej, for jeg skal sige dig, Mo'er, jeg er lige saa stærk som Karlen, naar jeg bare spytter i Næverne og tager ud af alle Bovene. Men har Hans ikke været her endnu? Hvordan mon det kan være. — Mo'er, jeg ved en stor Nyhed, men jeg vil ikke sige dig det!"

„Det var da kjedeligt, Niels; hvor kan du nænne, at gjøre mig nysgjerrig," sagde hun leende.

„Ja, det kan ikke hjælpe, du klager dig, Mo'er, for jeg maa ikke sige det for Hans."

„Ja, ja, saa faar jeg jo lade mig nøje med det. Har du snakket til Hans i Dag?"

„Ja, jeg var inde hos ham, da jeg gik her til. Der var han ved at pynte sig, for han skulde — — Nej, du faar det ikke at vide, Mo'er; det kan ikke hjælpe dig!"

„Det er da svært, hvor det klemmer dig, lille Niels."

„Ja, men det er ogsaa saa urimelig morsomt. — Jeg kan dog ikke vide, hvor Hans bliver af. Bare han dog ogsaa vilde komme snart!"

„For ellers kan du vist ikke holde tæt."

„Jo, det kan du tro. Jeg er da ikke noget Barn. Jeg skal dog se efter — — — Jo, der kommer de, der kommer de!"

„Er der flere end Hans? Hvem flere skulde der komme?"

„Hi hi! Ja, det skulde du bare vide! — — Mo'er, jeg skjuler mig heromme bag ved dig! Du maa ikke sige, jeg er her, du maa heller ikke rejse dig op; hører du, Mo'er! Der er de!"

Nu kom da Hans ind ad Døren, det var en stor, kjøn Karl. Han saa meget glad ud. Da han var kommen indenfor, gik han til Side for at gjøre Plads for en til; det var en ung Pige, frisk og rød; maaske lidt rødere end sædvanligt i dette Øjeblik.

„Goddag, Mo'er, nu faar du store fremmede!" sagde Hans, i det han tog sin Moder i Haanden. Pigen fulgte hans Exempel, hvorved hun jo maatte udholde et prøvende Blik af den gamle Kirsten.

„Ja, du er en rigtig Karl, at komme med fremmede til din fattige Moder. Vi kan jo ikke være bekjendt at lade nogen se, hvordan vi har det."

„Jo, det kan vi godt, Mo'er, for det er ikke vor egen

Skyld. Og det er heller ikke Meningen, at denne Pige skulde blive fremmed ret længe, for det er min Kjæreste."

Nu gav Niels nogle Kvab fra sig bag ved Moderens Skjørt, men der var ingen af de nykomne, som mærkede det. Moderen sagde:

„Herregud! saa du har allerede faaet dig en Kjæreste, Hans!"

„Jeg skal snart have mig en ogsaa," hviskede Niels.

„Aa, din tossede Dreng!" sagde Kirsten og gav ham et Puf, der hvor han sad paa Hug, bag ved hendes Stol. Niels, som ikke havde ventet dette pludselige Angreb, faldt baglængs om med et stort Rabalder. Og nu kan det da nok være, at der blev en Latter, saa Hytten rystede. Og saadan som det hjalp paa Luften med denne Latter. Luften havde været lidt trykkende, fyldt med Undseelse og andre fremmedagtige Dunster; nu blev den saa umaadelig let at tale og le i.

Da de nu havde ført en munter Passiar i nogen Tid, saa siger Niels:

„Hør Mo'er, det kunde snart være godt, om du vilde give os en Bid Mellemmad."

Kirsten blev rød og vidste ikke, hvad hun skulde svare, men Hans tog Ordet:

„Ja, det er ogsaa min Mening. Det er jo nu Mellemmadstid. — Og saa kan vi da ogsaa faa at se, hvordan du lever til daglig Brug."

„Men det var da underligt, at I vil have Mad i Dag, Drenge," sagde Moderen helt forundret. „Ellers plejer I jo ikke at ville have en Bid. Det er jo, ligesom I har sat jer for, at I vil gjøre Nar af mig for den fremmede Pige, for jeg har rigtig ikke andet end tørt Brød og saa en stakkels Osteskorpe."

Men da Hans satte et betænkeligt Ansigt op og saa vist paa Moderen, føjede hun til:

„Ja, jeg plejer da ogsaa at have det lidt bedre; men det kan jo sagtens slippe op. — Ja, du vidste vel nok, min Pige, at det var en fattig Kone, du skulde besøge?"

„Ja, hør Hans, jeg tror ikke, det hænger rigtig sammen," sagde Niels skjælmsk. „Jeg tror nok, Mo'er har noget godt ude i Spisekamret; men vi maa ikke faa det; hun vil nok have det til sig selv."

„Saa skulde hun ogsaa være bleven nærig paa sine gamle Dage," sagde Broderen.

„Jeg kan dog aldrig vide, hvad der gaar af jer i Dag, Drenge! Gaa saa ud i Spisekamret og se selv, hvad der er!"

„Det skal jeg, Mo'er, for jeg kjender alle Kroge der ude," sagde Niels og ilede der ud.

„Det er vist nogle Narrestreger, de har for, de store Tosser. Saadan narrer de mig saa tit," sagde Kirsten til Pigen.

„Ja, de er saa morsomme, begge to," svarede hun.

Nu raabte Niels med skingrende Røst:

„Kom her ud alle sammen, saa skal I bare se!"

De skyndte sig ud ad Døren.

„Se nu!" raabte Knægten. „Her er en Tallerken Smør, her er en fed Rullepølse, her er en Ost, og her er en Lejle med gammelt Øl, for jeg har smagt det, og saa en Hvedekage. Hvad synes I saa om saadan en Mo'er, som ikke under sine Børn en Bid. Jeg tænker, Sofie gjør det forbi med Hans strax; for hun kan da ikke have Lyst til at komme ind i saadan en Familie."

„Og saa ti da stille en Gang, Dreng!" sagde Kirsten, halvt vred og halvt leende. — „I har selv haft det med, I store Skjælmer; men hvordan I har faaet det der ind, det maa Gud vide."

„Ja, lad os nu bare faa noget af det, Mo'er, for nu kan du da ikke sige, at du har intet. — Hun lugter godt, den Rullepølse. — Mine Tænder løber i Vand, Mo'er!" sagde Niels.

Saadan som de dog lo og morede sig, mens Moderen dækkede Bord. Det var længe, siden der havde lydt saadan en Munterhed i Enkens Stue. Selv gik hun og trippede saa fornøjet, som om hun var bleven tyve Aar yngre; kun en enkelt Gang følte hun et lille Sting i Brystet; det var Fattiggaarden. Hun skulde jo have fortalt sin Sorg for sine Drenge; hun kunde ikke dølge det længer, men lige i Øjeblikket kunde hun dog ikke nænne at forstyrre deres Glæde. Det maatte vente, til Glæden havde sat sig lidt.

Nu sad de snart bænkede om det lille Bord. Det var kun smaat med Knive, Gafler og Tallerkener, men der var dog en ren Dug paa Bordet. Da Enken kun ejede to Stole, saa maatte Sofie sidde paa Skjødet af Hans, men det gik meget godt an. Niels maatte sidde paa en tom Fjerding, det saa ud til, at han skulde falde hvert Øjeblik, for han kunde ikke sidde rolig; men hvis det skete, saa faldt han da ikke i Stranden.

„Nu vil jeg have at vide, hvor den gode Mad er kommen fra, ellers rører jeg ikke en Mundfuld," sagde Kirsten.

„Ja, det var dog en Skam, Mo'er," svarede Niels, „for jeg tror ikke, vi kan selv overkomme ham; men saa vil jeg heller selv sige det. I Dag, da jeg vilde bede om Forlov til at gaa bort, saa var Manden ikke hjemme, saa sagde jeg det til „vor Mo'er", og saa røg det mig saa lige ud af Munden, hi hi hi!"

„Hvad røg dig ud af Munden, Dreng?" spurgte Hans.

„I, denne here Kjærestehistorie! Jeg kan da ellers nok tie, naar jeg skal."

„Men det skulde du jo. Det havde du jo lovet mig, Niels. Du vilde jo ikke sige det til et Menneske," sagde Hans.

„Ja, man lover saa meget, min store Broder. Men dersom jeg ikke havde fortalt mig, saa havde vi nu siddet med tørre Munde, for da „vor Mo'er" hørte, at vi skulde samles her ude, saa sagde hun, at hun vilde have Bud med, og da jeg skulde gaa, saa gav hun mig denne store Madkurv at slæbe paa. Jeg er bleven baade vind og skjæv af at gaa og slæbe paa det Spektakel."

„Men hvor fik du Maden ind i Spisekamret, Knægt?" spurgte Moderen.

„Aa, det var smaa Ting. Jeg krøb ind igjennem Vinduet."

„Ja, ja, saa maa vi love for Niels alligevel," sagde Sofie, i det hun tog Ølkruset. „Skaal, Svoger, og Tak for Maden!"

„Hi hi hi! Er jeg bleven til en Svoger! Det har jeg aldrig været før; det maa være noget stort. Skaal igjen, Svoger, eller hvad jeg skal kalde dig!" sagde han til Sofie.

Saaledes gik der en Stund med munter Snak, og Enken var rigtig glad over sine kjære Børn, — men Fattiggaarden! Jo, nu maatte det komme; hun kunde jo snart vente Proprietæren tilbage.

„Mo'er, jeg syntes ikke, du gjør noget ved det. Spis nu, mens der er noget! Du faar vel ikke saadan Mad hver Dag," sagde Niels.

„Ja, nu er jeg dog glad over jer, Børn, men naar jeg saa tænker paa den Fattiggaard, saa kan jeg ikke synke en Mundfuld."

„Hvad er det med den, Mo'er!" spurgte Hans og gav sin Kjæreste hemmeligt et Tegn om, at hun skulde høre efter.

„Aa, det er jo det, at Skomageren har klaget til Sognet over, at jeg ikke betaler Husleje, og de vil jo ikke betale

Husleje for mig her; saa vil de have mig ud paa den røde Gaard. Og naar jeg saa tænker paa, at det er kanske den sidste Gang, vi er samlet her i vort gamle Hjem, — og saa at jeg aldrig faar en Plet igjen, hvor jeg kan tage imod mine Børn, saa kan jeg hverken spise eller drikke, hvor godt det saa er," sagde hun grædende.

„Se, der kommer en fin Mand her ind!" udbrød Niels.

Proprietæren bankede paa og traadte ind.

„Goddag, Goddag! Her er jo stort Selskab. Aa, bliv bare siddende!" bad han.

Men Sofie vilde da ikke blive siddende paa Skjødet af Hans, og han rejste sig ogsaa op og bød Petersen sin Stol. Niels paa Fjerdingen blev rolig ved at tygge.

„Naa, det er vel dine Børn, Kirsten?"

„Ja, Drengene er da mine, og Pigen hun skulde nok blive min Sønnekone en Gang. De har haft en hel Kurv Mad hjem til mig."

„Naa, saadan gaar det nok ikke til hver Dag. — Det glæder mig, at jeg har truffet jer, Børn, for nu vil jeg dog

høre jer Mening, om I synes, at jer Mo'er skal blive ved at sidde og sulte her, endskjønt hun slider over Evne, eller om I dog ikke synes, det var bedre, at hun fik sin ordentlige Forplejning og Arbejde efter Evne paa vor Fattiggaard."

„Hvem siger, at Mo'er sulter?" spurgte Hans.

„Det siger hendes hule, magre Kinder, og desuden alle Naboerne, som har fortalt mig, hvordan hun har det."

„Mo'er, du maa faa mine ny Buxer, — eller hvad jeg vilde sige, du maa faa de Penge, jeg skulde kjøbt ny Buxer for til November. Jeg kan nok faa Lønnen forud," fortalte Niels.

Men Hans saa med taarefulde Øjne paa sin Moder og sagde:

„Mo'er, hvor kunde du gjøre det imod os!"

„Men Herregud, Børn! Jeg kunde jo dog ikke tage de stakkels Skillinger fra jer, som I maa slide saa haardt for, og som I trænger saa haardt til. Og derfor har jeg aldrig ladet jer vide, hvordan jeg havde det; for ellers havde I jo givet mig alt, hvad I kunde tjene."

„Naa, kan I nu selv høre!" sagde Petersen. „Det er jo for Resten meget hæderligt og kjærligt af hende, men det kan jo ikke gaa i Længden. — Altsaa er der vel nu ingen af jer, der har noget imod, at jeg bestiller Plads til hende i det Kammer, der hvor gamle Maren er indkvarteret?"

„Nej, hun skal aldrig komme i Fattiggaarden, saa længe mine Øjne er aabne! Og hun skal heller aldrig komme til at sulte mere, før skal jeg sulte selv," udbrød Hans, blussende rød.

„Ak, det er jo taabeligt af jer, Børn!" sagde Petersen.

„Taabeligt! Synes De, saadan en Mo'er fortjener at komme paa Fattiggaarden, saa har De da heller ikke Hjærte i Livet!"

„Men tænk dog paa, min Ven, det er jo ingen Straffeanstalt."

„Ja, hvad kalder De det, naar Folk, som har været fri hele deres Levetid, nu paa deres gamle Dage skal blive inden for Murene; naar de skal bede om Tilladelse, hvis de skal uden for en Dør; naar de skal være hjemme paa Klokkeslættet, naar de skal staa op paa Kommando, gaa i Seng paa Kommando og arbejde paa Kommando —"

„Min gode Ven, hvordan skulde vi dog indrette det anderledes! Der maa jo være en stræng Orden, da der kommer alle Slags Folk."

„Ja, men min Mo'er er ikke vant til at omgaas med alle Slags Folk; hun har kun søgt sammen med de skikkelige, og derfor skal hun ikke, paa hendes gamle Dage, tvinges til at være sammen med det værste Rak; for det er Synd!"

„Bliv bare ikke hidsig, saa vil jeg gjærne tale med dig om det. Fattiggaarden er oprettet for dem, som ikke kan forsørge sig selv, og dem maa vi optage alle, de slette med de gode. Vi kan ikke forsørge Folk rundt om i hele Sognet, vi maa have dem paa et Sted."

„Ja, det kan jeg nok forstaa, men det kunde dog kanske nok indrettes saadan, at de ikke blev alle sammen skaarne over en Kam. De kunde dog kanske nok have to Klasser, saa at hvem, der var ordentlige, kunde have mere Frihed baade med Arbejde og med at gaa ud og ind og i alle Maader. Friheden er dog en kjær Ting og jeg tænker, at naar vi bliver gamle, saa kan vi allerdaarligst taale Tvang."

„Ja, det er sandt nok, hvad Hans siger; det mærker jeg nok, og De maa ikke være vred paa ham, Hr. Petersen, fordi han taler saa dristig. — Men det, som der vilde pine mig mest paa Fattiggaarden, det var, at jeg ikke kunde faa en Krog, hvor jeg kunde være i Fred med mine Børn, naar de kom at se til mig. Det kan De nok selv tænke, hvor stor en Glæde det er for mig i min Enlighed, at samle mine Børn hos mig og vejlede dem, saa godt som en simpel Kone kan. Og har vi noget at gjøre os til gode med, saa deler vi det, og har vi ikke noget, saa undværer vi, men Kjærligheden og Fortroligheden den har vi altid at dele med hverandre i vort gamle Hjem."

„Ja ja, gode Venner! Efter hvad jeg ser og hører, saa kan jeg ikke fortænke jer i, at I strider til det yderste for at holde jer Moder ude af „den røde Gaard". Men det maa I love mig: I maa aldrig lade hende sulte eller fryse."

„Nej, De skal ikke være bange. Er vi nu tre om det, saa skal hun aldrig komme til at lide Nød, det lover jeg," sagde Hans.

„Ja, for jeg er da ogsaa med," sagde Niels og tørte sig om Munden; nu var han netop færdig.

„Det ser jo næsten ud, som om her er Forlovelsesgilde; maa jeg saa ikke give et lille Bidrag til Gildet, uden Fortrydelse."

Petersen sagde disse Ord og lagde 4 Kroner paa Bordet, hvorefter han fik et sært Hastværk med at komme ud ad Døren.

Næppe var Proprietæren borte, før Niels udbrød:

„Jeg kan godt løbe ud til Kjøbmanden og kjøbe en Flaske Vin. Jeg har smagt Vin en Gang før; det smager saa lifligt, og jeg bliver saa morsom af det. Skal jeg løbe strax; jeg skal snart være her igjen?"

„Du er da en rar, villig Dreng, Niels, især til at æde og drikke; men vi har kanske noget bedre at bruge Pengene til," sagde Hans.

„Han sagde jo, de skulde være til Forlovelsesgildet! Du vil ogsaa altid være saa klog," sagde Niels, helt fortrydelig.

„Ja, Niels har ogsaa Ret, vi kan ikke bruge Pengene bedre, end naar vi bruger dem til det, som de er bestemte til," sagde Sofie.

„Naa, der hørte vi da et borgerligt Ord. Har du en Flaske, Mo'er?"

Han fik nu en Flaske og en Krone, og han ud ad Døren.

Da de nu havde let lidt ad den stakkels Niels, saa begyndte Kirsten:

„Ja, det var godt nok, vi fik ham bort; for vi har nok noget at tale om, som ikke er Barnestreger. Hvor kunde du love saa sikkert, at jeg aldrig skulde komme paa Fattiggaarden, naar jeg har lovet lige saa sikkert, at jeg vil aldrig tage mine Børns Løn og klæde dem saadan af."

„Nu vil jeg give Ordet til Sofie, for hun har ikke sagt for meget endnu. Og nu kan du faa dit gamle Sæde igjen, min Pige, saa falder maaske Ordene bedre," sagde Hans.

Sofie satte sig paa hans Skjød og blev rød, fordi hun havde Ordet.

„Ja, jeg kan godt sige det, for jeg og Hans har da talt om det i nogle Dage. Jeg har jo været der ude at sy, hvor han tjener. Vi mente, at dersom jeg maatte komme her op og være hos dig, Mo'er, saa kunde vi to kanske nok komme ud af det. Jeg har da en god Seng at tage med. Og jeg kan jo lige saa godt betale Husleje her som andre Steder; du ved jo nok, at mine Forældre er døde."

„Nej, Gud ske Lov for dig, min Pige, du bliver nok den allerbedste! — Aa, Gud dog, nu er det dog længe, siden jeg har haft saadan en Søndag," sagde Kirsten og tørrede sine Øjne.

„Jeg er bleven saa rig, saa jeg kan betale nogen Husleje forud," sagde Sofie og lagde ti Kroner paa Bordet.

„Er det ikke tolv Kroner, Skomageren plejer at faa om Halvaaret, Mo'er?" spurgte Hans.

„Jo, det er, — men det er jo alt for galt, Sofie — —" sagde Kirsten.

„Se, Mo'er, maa jeg nu raade. Nu ligger her tretten Kroner paa Bordet, tag nu de tolv og gaa ind og betal Skomageren lige strax, og lov ham, at Huset skal blive gjort i Stand om en otte—fjorten Dage."

„Ja, men hvor kan jeg dog love ham det, Dreng?"

„Du kan jo sagtens love det, saa skal vi nok holde det. Ikke sandt, Sofie?"

„Jo, du kan dristig love det, Mo'er."

Kirsten rejste sig op med et straalende Ansigt for at røgte dette Ærende og kom snart tilbage igjen.

„Skomageren var ikke saa glad som vi andre; for nu ser han ingen Udvej til at blive af med mig," fortalte hun.

Nu kom Niels.

„Her er Vinen, Hurra!"

„Er han god?" spurgte Hans.

„Ja, det kan du være sikker paa."

„Altsaa har du smagt ham?"

„Ja, jeg kunde jo ikke være bekjendt at byde jer noget, naar ikke jeg vidste, hvordan det var. Kom nu med en Spand, Mo'er, for her er vist ikke et Glas i Huset."

„Ja, saa sætter vi os lidt igjen," siger Hans. „Nu skal du rigtignok spise, Mo'er! Du fik jo næsten ingen Ting før."

„Aa, min Dreng, jeg kan vist ikke, jeg er alt for glad."

„Ja, saa er det da ikke saa underlig, du ser forsulten ud, Mo'er! Før kunde du ikke spise, da var du for bedrøvet, og nu kan du ikke spise, for nu du er for glad. Men det kan vi da ikke gjøre ved; vel Hans?" spurgte Niels.

Den gamle Kirsten hældte Vin op i en Spølkum og sagde:

„Nu drikker vi Kjærestefolkenes Skaal og lader Koppen gaa rundt. Gud lønne jer, fordi I har gjort mig saa glad i denne Dag!"

„Men jeg, Mo'er! er jeg ikke med! Jeg har dog hentet Vinen," sagde Niels.

„Ti stille, min Dreng! Du er jo den allerbedste."

„Kan I høre!" sagde Niels. „Skaal paa det!" sagde han og drak af Flasken.

Agnete med Guldhaaret.

Der var en Gang en mægtig svensk Riddersmand, som levede ensomt og stille paa sin afsides liggende Borg, der laa højt oppe paa en Klippe ved Bredden af den mærkelige Indsø Vättern. Han havde før tumlet sig i Krig og Vaabenleg rundt om i fremmede Lande og høstet stor Ære og Berømmelse, men en Aftenstund, da han havde været nede ved Søen, var han kommen hjem med en hvidklædt Pige i sine Arme. Hun laa sanseslløs i hans Favn, og Vandet dryppede ned fra hendes opløste Haar og fra hendes fine hvide Klæder. Borgens Kvinder bragte den fremmede til Sengs, og da hun efter nogen Tid slog Øjnene op, brast hun i Graad og klyngede sig angest og skjælvende til Ridderens stærke Skikkelse. Han bød da alle gaa ud af Sengekammeret, og ingen hørte, hvad han talede med hende, men Ugen efter tog han hende til sin Hustru, og efter den Tid forlod han ikke mere sin faste Borg, men blev hjemme hos sin fagre Ægtemage baade Sommer og Vinter. Ingen kjendte hendes Herkomst, og ingen vidste, hvor hun var kommen fra, men der kom det Ord ud blandt Folkene, at hun var Havmandens Datter, og at Ridderen havde hentet hende op af den dybe Sø. Underligt var det, at hun altid ængstedes og skjalv, hver Gang hendes Husbond lod hende et Øjeblik alene. Hun stod da gjærne ved et af Borgens Vinduer og skuede ud over Søens stille Flade.

Et Aar efter fødte hun et lille Pigebarn, og fra nu af syntes der at komme mere Ro i hendes Sind. Baade hun og Ridderen var inderlig glade over det lille Barn, som var dem skjænket, og den unge Borgfrue veg ikke bort fra Buggen, men sad og vaagede over Barnets Søvn Dag og Nat, og Tærnerne lagde Mærke til, at et gyldent Kristkors altid hvilede paa den lille Piges Bryst.

Det stille Liv paa Borgen begyndte imidlertid at trætte Ridderen, og han drog af og til bort nogle faa Timer for at forfriske sig ved Jagten. Den første Gang, han saaledes forlod Hjemmet, var Borgfruen meget ængstelig og bekymret, men siden slog hun sig til Ro og opmuntrede ham nu selv til at søge denne Adspredelse, som han med sin kraftige Natur følte saa stærk Trang til. Men en Efteraarsdag, mens han var borte, og hun var gaaet en Tur ned ved Søens Bred, trak et mørkt Uvejr op over Slottet, Søen kom i et forfærdeligt Oprør, og dens skummende Bølger slog højt op

paa Klippen. Da Stormen atter havde lagt sig lige saa pludselig, som den var opkommen, huskede Borgens Folk paa, at de ikke havde set den unge Frue under hele Uvejret. Fulde af bange Anelser ilede de ind i Sengekammeret. Vinduet, der vendte ud mod Søen, var slaget sønder, men den lille Pige laa uskadt i sin Vugge med det gyldne Kristkors paa det spæde Bryst. Dog fandt man ingensteds Spor af den unge Moder, skjønt man ledte efter hende den hele Dag, og Folkene fik da den Tro, at Havmanden selv havde draget hende til sig i Dybet.

Ved Aftens Tid vendte Ridderen forfrisket og opmuntret tilbage, men da han fik at høre, hvad der var sket, medens han var borte, sank den stærke Mand sammen som en Eg, der rammes af Lynet, og da Morgenen gryede, var hans Haar hvidt som Sne. Men ikke med et Ord udtalte han sig om hvad der var sket, og ingen af hans Folk fik at vide, hvad han tænkte derom; kun sad han hver Dag i Skumringen ude paa Murtinden og holdt Blikket ufravendt fæstet paa Søen dybt under sig, som om han lønlig haabede, at hans forsvundne Hustru atter skulde vise sig for ham.

Tiden randt dog hen, uden at dette skete, og alt imens voxede Ridderens Datter op til en dejlig Jomfru, om hvis Fagerhed og Ynde der gik Ry viden om. Hendes glinsende guldgule Haar rullede i rige Lokker helt ned til hendes Fod, og da ingen Pige i hele Landet kunde opvise Magen til det, kaldte man hende almindelig Agnete med Guldhaaret. Mange unge Riddersmænd drog til Borgen for at bejle til den unge Piges Haand, men hendes Fader gav dem alle Afslag, og de rejste bedrøvet bort, thi hver Mand, som Agnete skjænkede et Smil, glemte hende aldrig siden. Hun var selv bedrøvet derover, thi hendes Hjærte var blødt og kjærligt, og det gjorde hende ondt, at noget Menneske skulde friste Sorg for hendes Skyld. Hun elskede dog ingen saa højt som Faderen, og hans Vilje var hendes Lov.

En Dag tog hun Mod til sig og spurgte Faderen, hvorfor han tillod de unge Riddere at drage ud og ind paa Borgen, da der jo dog kun kom Sorg der ud af.

„Jeg elsker jo ingen saa højt som eder,“ sagde hun, „og om I end gav eders Minde til, at en af dem fæstede mig som Brud, vilde jeg kun blive ulykkelig derved.“

„Lad dem kun komme,“ svarede Ridderen, „men vogt dig selv for at give dit Hjærte til nogen af dem, thi det vil kun volde dig Sorg og Kvide. Ingen uden en Konge skal

føre dig hjem som Brud; du er selv af Kongeæt, og lige Børn leger altid bedst."

Ved disse Ord sukkede Ridderen og sank hen i Grublen. Han tænkte vel paa, at om han og hans Hustru havde været af samme Æt, havde hans Liv vel været rigere paa Lykke, men da Agnete spurgte ham, hvorledes hun skulde forstaa hans Ord om, at hun var af Kongeæt, gav han hende intet Svar, men ledede Talen hen paa andre Æmner. Hun turde da ikke spørge mere derom.

Hen paa Sommeren vandrede Agnete en Dag nede ved Søen, da en mandig Ridderskikkelse gik hende forbi og hilste

paa hende. Hans mandige Blik hvilede fast og gjennemtrængende paa hende, som vilde det udgranske hver Tanke, der rørte sig i hende, og skjønt det var fuldt af den Beundring, hun var vant til at skue i sine Bejleres Øjne, var det tillige saa roligt og stolt, at hun følte Rødmen brænde i sine Kinder. Hun saa dette Blik for sig i sine Tanker den hele Dag, men skjønt hun var begjærlig efter at vide, hvem den fremmede Ridder havde været, kunde hun ikke faa sig til at spørge nogen derom. Hun sluttede af hans tarvelige Klædedragt, at han hverken var af stor Æt eller synderlig rig, men aldrig endnu havde hun set en smukkere Mand, og hun var saa opfyldt af Tanken om ham, at hun saa ham i Drømme Natten derefter.

Næste Dag, da hun traadte ind i Højenloftssalen, veg hun næsten angest tilbage, thi den første, hendes Øje faldt paa der inde, var netop den fremmede Ridder, som stod og samtalede med Faderen. Ridderen bøjede sig høvisk for hende, og Faderen sagde:

„Arvid, en Søn af en af mine gamle Vaabenfæller, vil glæde os med sit Besøg i nogle Dage. Byd ham Velkomstdrikken, min Datter, at han kan se, vi skjønner paa, at han gjæster os i vort Hjem."

Agnete efterkom Befalingen, men da hun rakte Arvid Bægeret, rystede hendes Haand, saa Vinen løb over Randen og dryppede ned paa Gulvets Fliser.

„Gid I aldrig maa udgyde andre Taarer end disse!" sagde Ridderen og tømte Drikken til sidste Draabe. Han magede det saaledes, at han fik sin Plads ved Siden af hende, og hun lyttede med stille Glæde til hans klangfulde Røst, medens han fortalte hende om det, han havde set og oplevet paa sine Rejser i fremmede Lande. Inden Ugen var omme, følte Agnete, at han havde taget hendes Hjærte fangen, thi hvor hun gik og stod, dvælede hendes Tanke ved ham, og hun sagde sig selv, at ingen Ridder i hele Verden kunde lignes ved ham. Hun saa ogsaa, at han elskede hende, men midt i sin Kjærligheds Fryd og Lykke bævede hun af Angest for, hvorledes det vel vilde gaa, naar Faderen fik Øjet op for, hvorledes det stod til med hende. Han vilde jo, at hun kun maatte blive en Konges Brud, og Arvid var kun en simpel Ridder, oven i Kjøbet uden Gods og Guld.

En Aftenstund, da de sad ene hos hinanden, greb han hendes Haand og sagde hende, hvor inderlig kjær hun var ham.

„Jeg ved, at din Fader vil nægte os sit Minde, da jeg kun kan byde dig ringe Kaar," sagde han til sidst, „men ejer jeg blot dit Hjærte, da vil jeg skatte mig rigere end alle andre til Hobe. Da hører du mig til, og ingen i Verden vil mægte at rive dig af min Haand."

Da gav hun ham sin Tro, og han trykkede hende til sit Bryst og kyssede hende. Men i det samme kom Faderen ind og saa, hvad der skete, og da Arvid nu bad om hans Minde, brød den gamle heftige Ridders Vrede løs over de to unge. Endnu samme Aften maatte Arvid forlade Borgen, og Agnete sad sorgfuld og grædende tilbage i sit Kammer. Det var første Gang, hun ret havde lært Sorgen at kjende, og bitre var de Taarer, der randt ned over hendes Kinder, da hun hørte den elskede ride ud over Vindebroen.

Nu gik der nogen Tid, da kom der hemmeligt Bud fra Arvid, at han, naar et Fjerdingaar var rundet, vilde komme igjen, og da maatte hun være rede til at følge ham, om hun ellers vilde være ham huld og tro, og det Budskab fyldte hende baade med Glæde og Sorg. Hun indsaa jo, at fulgte hun sin elskede, saa mistede hun for stedse sin Fader.

Agnete havde en gammel Amme, som havde været om hende lige siden hendes spæde Barndom, og som elskede hende meget højt. Det var en klog gammel Kvinde, som var kyndig og forfaren i mange Haande Kunster. Til hende tog Agnete nu sin Tilflugt og bad om hendes Raad.

„Jeg ved ikke, hvorledes du skal handle i den Sag, mit kjæreste Barn," svarede den gamle med et hemmeligt Smil, „men Raad skal du faa, og det et, som aldrig kan føre dig vild. Naar Morgenen gryr St. Michaelis Dag, skal du gaa ind i Stensalen og stille dig foran det store Spejl og sige:

Hvor fanger jeg Lykke, hvor fanger jeg Fred,
og hvor har Skæbnen beredt mig Sted,
og hvor kan jeg bedst til Hvile gaa,
naar bort fra Hjemmet jeg vandre maa?

Da vil Spejlet svare dig og sige, hvad du skal gjøre."

Agnete lærte Ordene udenad og takkede den gamle for Raadet. Nogle Dage før St. Michaelis Dag kom der Budskab til den gamle Ridder, at Kongen begjærede hans Datter til Ægte, og der blev da stor Glæde paa Borgen; men Agnete græd, saa lang Dagen var, thi hun syntes, det var den største Ulykke, der kunde ramme hende. Da St. Michaelis Dag gryede i Øst, sneg hun sig sagte ind i Stensalen og tog Plads foran Spejlet. Hun dvælede længe tavs foran det,

men til sidst tog hun Mod til sig og sagde de Ord, Ammen havde raadet hende. Og næppe var hun til Ende med dem, før Spejlets blanke Flade duggedes for hendes taarefyldte Blik; lidt efter lidt blev det klart igjen, en taaget Kvindeskikkelse dukkede op der inde og blev klarere og klarere, indtil hun til sidst saa, at det var Billedet af hende selv, men en

pragtfuld Guldkrone hvilede paa hendes Hoved. Og med det samme klang der en fjærn Røst ud fra Spejlet, som sagde:

Aldrig vorder dig Lykken huld,
bærer du ikke Kronens Guld,
aldrig Fred eller Hvile du faar,
smykker ej Kronen dit gyldne Haar.

Røsten forekom hende underlig kjendt; den klang næsten, som kunde det have været hendes gamle Amme, der svarede hende, men ikke des mindre fyldte den hende med usigelig Angest. Fuld af Forfærdelse stirrede hun paa den gyldne Krone, hvis mangefarvede Ædelstene straalede hende i Møde som blinkende Stjærner, og hun løftede uvilkaarlig Hænderne op for at tage den af, men der var ingen Krone at faa fat paa. I det samme blev Spejlet atter dugget og mørkt, og Billedet der inde forsvandt. Da ilede Agnete sorgfuld tilbage til sit Kammer og brast i en bitter Graad.

Dagen efter kom der Bud, at Ridderen om en Uge skulde give sig paa Rejsen til Kongens Gaard med sin Datter, thi Kongen var fuld af Længsel efter at skue sin unge Brud, om hvis Skjønhed og Dyde der gik saa stort et Ry. Agnete hørte det med blegnende Kinder, og da hun om Aftenen var ene med sin Amme, faldt hun den gamle om Halsen og græd af Angest og Sorg.

„Jeg kan aldrig blive Kongens Brud," sagde hun. „Jeg har jo givet Arvid min Tro, og ham kan jeg ikke svige. Om jeg end selv skal blive nok saa ulykkelig og arm, min Kjærlighed maa jeg blive tro til mit Livs sidste Stund."

Den gamle Amme søgte at tale hende til rette og fristede hende ved Forestillingen om, hvilken Herlighed der ventede hende ved den unge Konges Side, men Agnete lyttede ikke dertil, skjønt hendes Hjærte bævede af Smerte ved Tanken om, at hun for stedse skulde skilles fra den elskede Fader. Ud paa Natten lød der et Horn uden for Borgen, og Agnete kjendte Lyden og vidste, at det var Arvid, som kaldte hende. Hun stod sagte op af sin Seng, klædte sig paa og ilede med sorgbetynget Hjærte gjennem Borgens mørke Gange og over den nedladte Vindebro.

Der stod Arvid med to Heste. Han sluttede hende i sin Favn og kyssede hende tusende Gange.

„Jeg har hørt det Bud, Kongen har skikket din Fader," sagde han, „og jeg ved, hvor tungt det maa være dig, i Nattens Mulm at drage bort fra dit Fædrenehjem. Men end er det Tid at vende om. Begjærer du det af mig, giver jeg dig dit Løfte tilbage; thi ikke vil jeg mod din Vilje skille dig fra dem, du har kjær, eller vende den Lykke og Herlighed

fra dig, der venter dig som den unge Konges fejrede Brud. Vil du vende om?"

„Nej," hviskede hun og brast i Graad, „maatte dit Hjærte aldrig vendes fra mig, da maa mine Kaar blive, som de vil. Aldrig mægter jeg at svigte den Tro, jeg har givet dig!"

Da slog han igjen Armene om hende, og han satte sit Horn for Munden og blæste en jublende Tone, som gav Gjenlyd dybt inde i Skoven. Og med det samme flammede der Fakler og Blus op inde mellem Træerne, og en glimrende Rytterskare kom sprængende ud fra Skoven og slog Kreds om dem. Men oppe paa Muren kom den gamle Ridder frem med det hvide Haar flagrende i Nattevinden. Da hævede Agnete forskrækket sine Øjne op til sin Fæstemand, og hun saa, at han bar Guldkronen paa det stolte Hoved; saa forstod hun, at Arvid var Kongen selv, som havde villet sætte hendes Kjærlighed paa Prøve, og at hun nu var den lykkeligste Brud i den vide, vide Verden. Og hun kastede sig med Jubel i den elskedes Favn og græd af Glæde ved hans Bryst.

Men Kongen sprang op paa sin hvide Hest og løftede hende let som en Fjer op foran sig, og medens hans Følge istemte et højt Raab til Ære for den fagre Brud, red han med hende ind over Vindebroen til Borgen, hvor den gamle Ridder glad og bevæget trykkede hende til sit Bryst. Nogle Dage efter fejredes deres Bryllup i Fryd og Gammen. Alle Vegne fra strømmede der Folk til for at se den kongelige Brud, om hvis vidunderlige Skjønhed de havde hørt saa meget fortælle, og ingen vendte misfornøjet eller utilfredsstillet tilbage. De saa, at Rygtet ikke havde løjet, de saa Mildhed og Hjærtensgodhed lyse ud af hendes skjønne Aasyn, medens den unge Konges var fuldt af Glæde og Stolthed, og hvor det unge Par kom frem, hilsedes det med jublende Hyldestraab fra gamle og unge, fra rige og fattige.

Men efter den Tid var Ridderens Borg ensom og næsten øde, thi han fulgte med Datteren til Kongens Gaard og tog Bolig der. Af og til kunde han endnu synke hen i mørk og tavs Grublen, men da der kom Smaafolk til Gaarden, levede han ligesom op igjen og blev munter og glad som aldrig tilforn. Det var, som om først nu den mørke Skygge, hans Hustrus Forsvinden havde lagt over hans Liv, for stedse var bragt til at vige.

Tryllekvadrater.

I de første to fremkommer Aarstallet 1880 ved Sammentælling paa langs, paa tværs og fra Hjørne til Hjørne; i den tredje ved at læse fra Midten opad, nedad eller til en af Siderne, endende i et Hjørne. Læsningen kan finde Sted paa saa mange Maader, som der er Dage i 1880 Aar — og saa endda lidt til.

438	469	128	159	686
655	407	252	531	35
4	190	376	562	748
717	221	500	345	97
66	593	624	283	314

Af H. C. Lavrits Jørgensen, Færle.

389	545	533	413
509	437	449	485
461	497	497	425
521	401	401	557

Af Jens Chr. Larsen, Ondløse.

s	r	i	F	g	o	e	d	e	r	e	d	e	o	g	F	i	r	s
r	i	F	g	o	e	d	e	r	d	r	e	d	e	o	g	F	i	r
i	F	g	o	e	d	e	r	d	n	d	r	e	d	e	o	g	F	i
F	g	o	e	d	e	r	d	n	u	n	d	r	e	d	e	o	g	F
g	o	e	d	e	r	d	n	u	H	u	n	d	r	e	d	e	o	g
o	e	d	e	r	d	n	u	H	n	H	u	n	d	r	e	d	e	o
e	d	e	r	d	n	u	H	n	e	n	H	u	n	d	r	e	d	e
d	e	r	d	n	u	H	n	e	t	e	n	H	u	n	d	r	e	d
e	r	d	n	u	H	n	e	t	t	t	e	n	H	u	n	d	r	e
r	d	n	u	H	n	e	t	t	A	t	t	e	n	H	u	n	d	r
e	r	d	n	u	H	n	e	t	t	t	e	n	H	u	n	d	r	e
d	e	r	d	n	u	H	n	e	t	e	n	H	u	n	d	r	e	d
e	d	e	r	d	n	u	H	n	e	n	H	u	n	d	r	e	d	e
o	e	d	e	r	d	n	u	H	n	H	u	n	d	r	e	d	e	o
g	o	e	d	e	r	d	n	u	H	u	n	d	r	e	d	e	o	g
F	g	o	e	d	e	r	d	n	u	n	d	r	e	d	e	o	g	F
i	F	g	o	e	d	e	r	d	n	d	r	e	d	e	o	g	F	i
r	i	F	g	o	e	d	e	r	d	r	e	d	e	o	g	F	i	r
s	r	i	F	g	o	e	d	e	r	e	d	e	o	g	F	i	r	s

Af „gamle Krønikefa'r“.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse**. — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.

— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve**. — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.